Impact op partner, familie en vrienden

Een niet-aangeboren hersenletsel is een ernstige aandoening. De impact mag niet onderschat worden. Op bijna alle domeinen van het leven is die merkbaar en voelbaar.

Die impact zal dus zeer verregaand en diepgaand zijn, maar soms lijkt dat in de eerste fase nog wel mee te vallen. Er is initieel misschien een zeer vlot herstel. In het begin is iedereen nog zeer hoopvol dat het wel weer goed zal komen. Kort na het letsel is er misschien ook heel veel steun van vrienden en familie.

Steevast echter is er een uitdeinen van de impact van het letsel naar partner, familie, vrienden, werk, hobby's... Je zou een niet-aangeboren hersenletsel kunnen vergelijken met een steen die in het water wordt geworpen. De rimpels deinen steeds verder uit. De ware impact wordt steeds duidelijker en duidelijker.

azdelta
Uw ziekenhuis.

Deze brochure is laatst aangepast op 15/12/2020 0520 5288-NL

In het ziekenhuis

Het is dus erg moeilijk om in de eerste maanden volledig in te schatten hoe sterk het leven in al zijn dimensies kan en zal veranderen voor de patiënt en de naasten. Tijdens de hospitalisatiefase die wel enkele maanden kan duren, wordt er immers professioneel gehandeld binnen het ziekenhuis. Een veilige context dus waar alle nodige zorgen aangeboden worden. Veel wordt getraind, besproken en voorbereid tijdens deze fase, maar we zijn er ons van bewust dat er nog veel vraagtekens en onopgeloste aspecten kunnen blijven bestaan.

Na de ziekenhuisopname

We zijn ons daarvan bewust omdat de ervaring leert dat er na de hospitalisatie (tijdens de ambulante fase) nog vele hindernissen en uitdagingen tevoorschijn komen en dat deze niet allemaal op voorhand voorzien konden worden. In de ambulante fase is er minder nauw contact met het multidisciplinaire team, aangezien de patiënt dan niet meer in het ziekenhuis verblijft. Soms lijkt het dan dat patiënt en partner er alleen voor staan.

Vraag tijdig hulp

Het is ons duidelijke advies om tijdig hulp in te schakelen, zij het materiële, administratieve, emotionele of nog andere hulp. Vraag en bespreek de obstakels die u ervaart met mensen die kennis van zaken hebben. Dat kunnen professionele zorgverleners zijn (kinesist, ergotherapeut, logopedist, sociaal werker, psycholoog, welzijnswerker, huisarts...), maar even goed zijn dat lotgenoten die iets gelijkaardigs ervaren hebben of vrienden met wie er een goede vertrouwensrelatie is en die een goed gesprek kunnen aanknopen.

Waak er in elk geval over om niet geïsoleerd te geraken. De zorgen voor de patiënt leiden er soms toe dat er niet veel eigen tijd meer overblijft voor partner of kinderen. Zoeken naar een goed evenwicht waarbij alle betrokkenen zich gehoord en begrepen voelen, is dan ook cruciaal.

Bron: dienst fysische geneeskunde